

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γειά σου.

Έχω τέσσερα βιβλία να διαβάσω, βιβλία δικών μας ανθρώπων, εκδόσεις της παροικίας και ήθελα να το κουβεντιάσω μαζί σου. Ένας τομέας που δεν μας έχει απασχολήσει στην κουβεντούλα μας. Σημαντικό στις επιτεύξεις της κοινωνίας μας, σημάδι της ανάπτυξης και της ωριμότητας αλλά και της ποιότητας, του επιπέδου μας σαν κοινωνία.

Δεν είμαστε πλέον οι νεομετανάστες οι δοσμένοι στη δουλειά και στην προσπάθεια να σταθούμε, να επιζήσουμε και να ριζώσουμε.

Πόσα βιβλία έχουν τυπωθεί στη δική μας παροικία και περισσότερα στη Μεμβούρνη από τους δικούς μας ανθρώπους! Το να γραφτεί ένα βιβλίο δεν είναι εύκολο, δεν είναι φασολάδα. Και έχουμε τόσα πολλά!!! Έχω τώρα τέσσερα ήδη και σκέφτομαι το χρόνο να τα διαβάσω. Δεν είναι βέβαια Ντοστογιέφσκι, Προύστι, ή Μυριβήλης, είναι όμως δικά μας, από τη δική μας ζωή, από τους δικούς μας ανθρώπους.

Και ένα βιβλίο είναι πολύ πιο κοντά μας από τη θεαματική ταινία. Η ταινία είναι ό,τι δεις και έφυγε. Και τις πιο πολλές φορές είναι μόνο να σε εντυπωσιάσει με θέαμα. Πόσες ταινίες που θα σε κάνουν να σκεφτείς, ή να σε βάλουν να προβληματιστείς με θέματα κοινωνικά, ψυχολογικά, φιλοσοφικά;

Στο βιβλίο τον έχεις κοντά τον ήρωα, όπως και τα άλλα πρόσωπα, τα ζωντανεύεις, τα αναλύεις, τα φαντάζεσαι, σου μιλάνε. Μπαίνεις στον εσωτερικό τους κόσμο, επικοινωνείς, συμμετέχεις όχι μόνο στη δράση, αλλά και στη σκέψη και στα αισθήματα.

Και είναι χαρά ότι έχουμε ανθρώπους που μας δίνουν τη σκέψη τους και τις εμπειρίες τους. Και έχουν κυκλοφορήσει τόσα βιβλία γνωστών ανθρώπων. Έχω τα πιο πολλά, για να μην πω όλα. Και ποίηση και θέατρο και μελέτες και ιστορικά!!

Εγώ πάντα περιμένω και δικό σου για την ιστορία του Τύπου, κάτι που ήθελε να κάνει ο Καναράκης, που έκανε την αρχή και περιμένει κάποιον να συνεχίσει, για τον Τύπο και για τη λογοτεχνία. Εσύ έχεις υποχρέωση ν' αφήσεις συγκεντρωμένη την ιστορία της δημοσιογραφίας. Εξάλλου την έχεις σχεδόν έτοιμη στις συνέχειες που είχες δημοσιεύσει στον ΚΟΣΜΟ πριν μερικά χρόνια.

Καλά, καλά, μωρέ, μη φωνάζεις. Για το καλό αυτών που έρχονται μετά από

μας λέω και... μη προς κακοφανισμό σου, που λέει κι ο Μυριβήλης. Ύστερα εσύ είσαι νέος, έχεις καιρό μπροστά σου.

Δεν ξέρω, εγώ έχω τη συντροφιά των φίλων συγγραφέων και θα περάσω άνετα μέχρι να έρθουν οι ζέστες οι πολλές, να τρέξω στις παραλίες... Ποίο, που λένε οι Ζακυθινόι, ούτε να πλύνω τα πόδια μου στο Μποντάι δεν μπορώ τώρα!!! Δεν πειράζει καλά νάμαστε, έχω τον κήπο μου που είναι η παιδική μου χαρά, έχω μια μουριά μεγάλη και συ να κάθεται να γράφεις από το πρωί ως το βράδυ.

ΣΑΝ ΕΡΘΕΙ Η ΩΡΑ

Είχε πάρει να βραδιάζει,
ήταν δειλινό.

Κι ήταν η δράση ξέμακρη κι μνήμη
αποκούμπι.

Το νόημα της ζήσης καθαρό
σχεδιάζε τον κύκλο, χτες, σήμερα,
αύριο.

Ήταν και κάποια λάθη, κάποια
παραπτώματα
που από μακριά χαμογελούσαν
πικραμένα.

Πιο πέρα οι νεράιδες
σέρναν το χορό
και έπλεκαν στεφάνια για τη μνήμη,
κάποια πουλιά πηγαίνοντας για
κούρνιασμα

και έπλεκαν στεφάνια για τη μνήμη,
κάποια πουλιά πηγαίνοντας για
κούρνιασμα
και έπλεκαν στεφάνια για τη μνήμη.

Κι η νύχτα, σαν χέρια μάνας
έφτιαχνε τα σκεπάσματα
για την άνεση του ύπνου
που ερχόταν.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα καλέ φίλε,
Πραγματικά μεγάλη η πνευματική σοδειά από τους σκεπτόμενους ανθρώπους στους Αντίποδες που έχει καταγράψει ο φίλος μας Δρ Γιώργος

Καναράκης σε έναν μεγάλο τόμο πριν πολλά χρόνια και από τότε έχουν τυπωθεί δεκάδες βιβλία με συγγραφείς δικούς μας ανθρώπους, όπως λες. Δεν μπορώ να καυχήθω πως τα έχω διαβάσει όλα, όμως όσα έχω με συγκίνησαν και ας μην είναι από βαριά ονόματα, γιατί άλλο Μυριβήλης και Ντοστογιέφσκι και άλλο ένας μετανάστης που νιώθει την ανάγκη να εξωτερικεύσει ή και να μοιραστεί τις σκέψεις του, τον πόνο του, ή έστω ένα κομμάτι της ζωής του.

Δεν πιστεύω να υποτιμάς τη δική σου προσφορά, που κάθε άλλο παρά αμελητέα ποσότητα είναι, αλλά ούτε σε ποιότητα υστερεί και δεν είναι δική μου μόνο εκτίμηση, αλλά και από ανθρώπους που ξέρουν από λογοτεχνία. Εκείνο που περιμένω τώρα, που περιμένουμε όσοι γνωρίζουμε το μυστικό σου, είναι να απολαύσουμε το θεατρικό σου έργο, που μάς διάβαζες ένα βράδι σε μια όμορφη παρέα. Πραγματικά θα ήθελα να ήξερα πόσα διηγήματα, ποιήματα, μυθιστορήματα, θεατρικά έργα με αξιώσεις βρίσκονται σε συρτάρια και δεν θα τυπωθούν ποτέ, κυρίως για οικονομικούς λόγους. Ξέρω φίλους μας που δανείστηκαν για να τυπώσουν τα όνειρά τους και καλά έκαναν, επειδή η ομογένεια μ' όλα τα μεγάλα έργα της, αδιαφορεί για τα Γράμματα και τις Τέχνες. Θα μπορούσαμε να χρηματοδοτούμε την έκδοση έστω ενός ή δύο βιβλίων, επιλεγμένα από μια επιτροπή ακαδημαϊκών και καταξιωμένων λογοτεχνών, γιατί και τα βιβλία είναι μέρος της κληρονομιάς που θα δώσουμε στα παιδιά και εγγόνια μας, μαζί με τα κοινωφελή κτήρια.

Όσον αφορά στον κινηματογράφο, είναι η πνευματική άσκηση τού... τεμπέλη που δεν θέλει να διαβάσει ένα βιβλίο, όμως υπάρχουν και ταινίες

που σε προβληματίζουν, όπως υπάρχουν ταινίες που αποβλακώνουν. Όμως το μεγάλο κακό κάνουν η τηλεόραση και -προπαντός- το διαδίκτυο αν δεν υπάρχει γονική εποπτεία.

Το δικό μου «βιβλίο», αγαπητέ φίλε, δεν πρόκειται να διαβάσεις γιατί εγώ παραμένω περισσότερο τυπογράφος παρά «δημοσιογράφος» και είχα την καλή τύχη να συμβάλω στην τεχνολογική εξέλιξη του παροικιακού Τύπου, όταν από τις λινοτυπικές πήγαμε στην ηλεκτρονική στοιχειοθεσία. Χωρίς αυτή την τεχνολογική εξέλιξη, αμφιβάλω αν θα υπήρχε σήμερα εφημερίδα που θα μπορούσε ν' αντιμετωπίσει το κόστος παραγωγής.

Όσον αφορά στην ομογενειακή δημοσιογραφία, πρέπει να πω ότι οι εφημερίδες μας και το ραδιόφωνο φιλοξένησαν «δυνατές» πένες, ανθρώπους που αρθρογράφησαν με μεράκι και έγραψαν σπουδαία κείμενα που πολλά δακτυλογράφησα στην λινοτυπική μου και έμαθα πολλά από αυτούς τους αξεχαστους λειτουργούς της ενημέρωσης.

Εδώ στον «Κόσμο» μας, μια από τις μεγάλες επιτυχίες του είναι εκλεκτοί συνεργάτες όπως εσύ σαν ένας από τους πιο δημοφιλείς, η ακούραστη και πάντα ενδιαφέρουσα, Δέσποινα Μπακά, ο Χρήστος Μπελέρχας ειδήμων στα οικονομικά, ο Αντώνης Αμπατζής, ένα ταλέντο που αναπτύσσεται στο γραπτό λόγο και το ραδιόφωνο, ο έμπειρος επαγγελματίας, Κώστας Καραμάρκος, ο παλιός συνάδελφος Μπάμπης Ράκης δημοσιογράφος και λογοτέχνης, ο πολυγραφότατος Γιώργος Αθανασιάδης, ο Γιώργος Μεσσάρης που επανήλθε δριμύτερος, η ακαδημαϊκός συνεργάτης μας στην Αθήνα, Νίκη Καλτσόγια, η λογοτέχνης δημοσιογράφος, Σοφία Καθαρείου και τελευταίος αλλά μη εξαιρετικός ο πολυτάλαντος Γιάννης Δραμινός.

Φίλε Γρηγόρη, «Ο Κόσμος» γράφει την ιστορία της παροικίας μας με τη δική σου βοήθεια και των άλλων εκλεκτών συνεργατών μας για έναν και μόνο λόγο: Επειδή μόνο στην εφημερίδα μας θα διαβάσει ο ιστορικός του μέλλοντος τη ζωή και τα έργα ενός ζωντανού κομματιού της ομογένειας στην Αυστραλία, χωρίς αποκλεισμούς και χωρίς λογοκρισία, τουλάχιστον όσο θα είμαι παρών.